Aan de minister van Economische Zaken
De heer V.P.G. Karremans LL.M., MSc
Postbus 20401
2500 EK DEN HAAG

Onze referentie
MvH/RvZ/ATR4225/2025-U167

Uw referentie

Datum
6 november 2025

Onderwerp
Implementatiewet Richtlijn bevordering reparatie

Geachte heer Karremans,

Op 7 oktober 2025 is de *Implementatiewet Richtlijn bevordering reparatie*[1] voor advies aan het Adviescollege toetsing regeldruk (ATR) toegezonden. De adviestermijn van ATR verloopt op 11 november 2025.

Context

De Richtlijn bevordering reparatie (EU 2024/1799; hierna: de richtlijn) heeft als doel het voor consumenten makkelijker te maken om voor reparatie van producten te kiezen en een reparateur te vinden. Dit draagt bij aan met name de Europese klimaatdoelen omdat er minder producten onnodig worden weggegooid omdat zij (binnen of buiten de garantieperiode) worden vervangen door nieuwe producten. Het voorstel implementeert deze richtlijn binnen de systematiek van het Nederlands Burgerlijk Wetboek en de Wet handhaving consumentenbescherming. Het voorstel bevat geen keuzes van de Nederlandse wetgever die tot extra regeldruk leiden. De richtlijn dient voor 31 juli 2026 te zijn omgezet in nationaal recht en vindt vanaf dat moment toepassing.

Inhoud van het voorstel

De richtlijn bevat nieuwe verplichtingen voor 1) fabrikanten, 2) verkopers en 3) reparateurs van met name genoemde categorieën van producten. Die categorieën worden bepaald door Europese wetgeving waarin eisen aan de repareerbaarheid worden gesteld, waarbij het met name

[1] De volledige titel luidt: Wet implementatie Richtlijn (EU) 2024/1799 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juni 2024 m.b.t. gemeenschappelijke regels ter bevordering reparatie van goederen en wijziging Verordening (EU) 2017/2394 en Richtlijnen (EU) 2019/771 en (EU) 2020/182

Contact:
Postbus 16228
2500 BE DEN HAAG
Bezoekadres: Rijnstraat 50
2515 XP DEN HAAG
info@atr-regeldruk.nl
www.adviescollegeregeldruk.nl
Tel: 070-310 86 66

om de Ecodesign-verordening (EU 2024/1799) gaat. Repareerbaarheidsvereisten houden voor fabrikanten of importeurs onder meer in dat het mogelijk moet zijn om producten te demonteren en dat reserveonderdelen te verkrijgen moeten zijn.

De nieuwe verplichtingen voor fabrikanten (of bedrijven die producten op de Europese markt brengen) gelden ongeacht de vraag of het defecte product nog binnen de garantieperiode valt. Consumenten behouden dus een recht op reparatie na de garantieperiode (conformiteitsperiode). In Nederland wordt de lengte van deze periode bepaald door de redelijkerwijs te verwachten levensduur van een product. Vanwege de richtlijn zullen fabrikanten verplicht zijn om een product te (doen) repareren als de consument daarom verzoekt, tenzij reparatie onmogelijk is. Fabrikanten mogen een redelijke vergoeding vragen voor de reparaties. De kosten voor reparatie zelf vormen daardoor geen regeldruk (inhoudelijke nalevingskosten), omdat reparaties buiten de garantieperiode het karakter van markttransacties houden. Het voorstel maakt het voor fabrikanten alleen verplicht om een dergelijke transactie mogelijk te maken. Daarnaast worden fabrikanten verplicht om informatie over hun reparatiediensten beschikbaar te stellen, bijvoorbeeld op hun eigen website en/of via het door de Ecodesign-verordening gecreëerde Digitaal Product Paspoort.

De verplichtingen voor verkopers zien op reparaties die binnen de conformiteitsperiode vallen. Het doel van de wijzigingen is dat bij non-conformiteit (dat wil zeggen bij een defect dat onder de garantie valt) vaker wordt gekozen voor herstel in plaats van vervanging door een nieuw product. In de eerste plaats verlengt de richtlijn de conformiteitsperiode in geval voor reparatie wordt gekozen. In Nederland is dit vertaald in een verlenging van de verjaringstermijn voor claims, omdat de conformiteitsperiode zelf een open karakter heeft. Ten tweede is de verkoper verplicht om ter vervanging een 'refurbished' product aan te bieden als de consument daarom verzoekt.

Voor reparateurs gelden ook nieuwe eisen. Indien zij ervoor kiezen om gebruik te maken van het eenvormige reparatieformulier dat door de Commissie is verstrekt, vloeien daar een aantal eisen uit voort. Per saldo zullen reparateurs echter als gevolg van de richtlijn met een sterk verhoogde vraag naar hun diensten te maken krijgen.

Tot slot komt er een Europees onlineplatform waar consumenteninformatie over reparatiediensten kunnen vinden. Dit leidt niet tot extra regeldruk bovenop de genoemde verplichtingen.

Toetsingskader

ATR beoordeelt de regeldrukgevolgen aan de hand van het volgende toetsingskader:

1. Nuloptie (nut en noodzaak): is er een taak voor de overheid en is wetgeving het meest aangewezen instrument?
2. Zijn er minder belastende alternatieven mogelijk?
3. Is gekozen voor een uitvoeringswijze die werkbaar is voor de doelgroepen die de wetgeving moeten naleven?
4. Zijn de gevolgen voor de regeldruk volledig en juist in beeld gebracht?

1. Nut en noodzaak

Nut en noodzaak van de richtlijn zijn onderbouwd. Het voorstel voegt geen verplichtingen toe die niet al volgen uit de richtlijn. Het college heeft geen opmerkingen bij nut en noodzaak.

2. Minder belastende alternatieven

Het voorstel vertaalt de verplichting om de conformiteitsperiode te verlengen in geval van reparatie in een verlenging van de verjaringstermijn van claims inzake conformiteit. Het alternatief zou zijn geweest om het open karakter van de conformiteitsperiode in het Burgerlijk Wetboek op te heffen, ook voor kwesties die niets met reparatie te maken hebben. Het voorstel licht toe waarom hier niet voor gekozen is. Er vloeit geen extra regeldruk voort uit het laten voortbestaan van de open conformiteitsperiode. Het college heeft geen opmerkingen bij minder belastende alternatieven.

3. Werkbaarheid

Het voorstel verandert niets aan de werkbaarheid van de verplichtingen uit de richtlijn. Er is een logische inbedding in het Burgerlijk Wetboek en de Wet handhaving consumentenbescherming voorzien. Toezicht en handhaving volgen het normale consumentenrecht door toewijzing van taken aan de Autoriteit Consument en Markt. Het college wil wel het aandachtspunt meegeven dat de aansprakelijkheidsverdeling tussen fabrikanten en verkopers mogelijk ingewikkelder wordt als een product niet door de fabrikant zelf wordt gerepareerd. Het geeft in overweging om inzichtelijk te maken hoe fabrikanten en verkopers hier duidelijkheid over kunnen krijgen.

4. Gevolgen regeldruk

Het handboek Meting Regeldrukkosten verplicht tot een kwantitatieve analyse van de regeldruk, ook als deze voortvloeit uit Europese normen en niet uit keuzes van de implementatiewetgever. Voor dit voorstel is een uitvoerige analyse gemaakt van het Europese Impact Assessment, teneinde deze te vertalen naar de Nederlandse situatie. Probleem daarbij was dat de uiteindelijke richtlijn sterk afwijkt van het Commissievoorstel, waardoor een deel van de calculaties uit het Impact Assessment irrelevant zijn geworden. Bovendien is de doorvertaling van Impact Assessments naar het nationale niveau ingewikkeld omdat kosten onder brede categorieën worden samengevat in plaats van uitgesplitst op handelingenniveau zoals het Standaard Kosten Model voorschrijft. Daarom zijn door uw ministerie eigen extrapolaties gemaakt met behulp van CBS-informatie. Ook is de Commissie gevraagd om meer uitgewerkte Europa brede berekeningen (overigens zonder resultaat).

De verplichtingen uit de richtlijn slaan in Nederland neer op maximaal 22.000 fabrikanten, 240.000 verkopers en 198.000 reparateurs. In werkelijkheid zullen deze aantallen lager liggen omdat geen rekening kon worden gehouden met de reikwijdte van repareerbaarheidsverplichtingen, waarbij bepaalde productgroepen (nog) niet onder de vereisten vallen. Aan de andere kant zal de verzameling productgroepen waarvoor reparatieverplichtingen gelden, gaandeweg worden uitgebreid. Om die reden is een ruime schatting van de regeldrukkosten op zijn plaats. De regeldrukkosten als gevolg van de reparatieverplichting voor Nederlandse fabrikanten worden geschat op € 0,3 miljoen eenmalig en € 1,5 miljoen structureel. Om te voldoen aan nieuwe informatieverplichtingen richting klanten moeten deze fabrikanten naar schatting € 4,2 miljoen eenmalig en € 6,2 miljoen structureel aan regeldrukkosten maken. Voor verkopers leidt de verlenging van de verjaringstermijn voor conformiteitsclaims tot regeldrukkosten à € 3,4 miljoen eenmalig en € 3-7 miljoen (bandbreedte) structureel. In totaal komt dit neer op € 8 miljoen eenmalige kosten voor het Nederlandse bedrijfsleven, en € 10,7-14,7 miljoen structureel. De

eigenlijke kosten voor reparatie buiten de garantieperiode (door fabrikanten) vormen geen regeldruk omdat hier een vergoeding voor mag worden gevraagd. Voor reparaties binnen de garantieperiode geldt dat de regeldruk wordt bepaald door het *verschil* in kosten ten opzichte van de huidige situatie.

Het college ziet geen aanleiding tot een formeel adviespunt over de regeldrukberekening.

Dictum

Gelet op bovengenoemde bevindingen is het eindoordeel ten aanzien van dit voorstel:

Indienen / vaststellen.

In de verwachting u hiermee voldoende te hebben geïnformeerd,

Hoogachtend,

w.g.

M.A. van Hees
Voorzitter

R.W. van Zijp
Secretaris